୧୯-୧୨-୧୯ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ବ□ମାନ ପାଠ ପଢୁଛ, ଏହା ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ପାଠପଢା ଅଟେ, ତୁମକୁ ଏହି ପାଠ ନିଜେ ପଢିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢାଇବାକୁ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:-ଦୁନିଆରେ କେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାର ଘେରି ରହିଛି ?

ଉ□ର:- ମାୟାର ଜ୍ଞାନ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବିନାଶ ହେଉଛି । ଚନ୍ଦ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲି ଯାଉଛନ୍ତି, ଏହି ଜ୍ଞାନ ବହୁତ ଅଛି କିନ୍ତୁ ନୂଆ ଓ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଜ୍ଞାନ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି, ଜ୍ଞାନ ନେତ୍ର ନଥିବାରୁ ସମସ୍ତେ ଅନ୍ଧ ପାଲଟି ଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳୁଛି । ତୁମେ ନଲେଜଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନବାନ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ବିନାଶର ଚିନ୍ତନ ଚାଲିଛି, ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସ୍ଥାପନାର ବିଚାର ଚାଲୁଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହାଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଜୀବ କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ଶରୀରରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଅଛି ଏବଂ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଶରୀରରେ ଆସି ବସୁଛି, ଏହା ତ ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ଦୃଢ ନିଶ୍ଚୟ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏହାଙ୍କୁ ଦାଦା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ପିଲାମାନଙ୍କର ବହୁତ ପକ୍କା ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ନିଶ୍ଚୟର ସହିତ ବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ । ବାସ୍ତବରେ ବାବା ଯିଏକି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପଧାରମଣୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଅବତରଣ କରିଛନ୍ତି, ସେହି ବାବା ସ୍ୱୟଂ କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଏହାଙ୍କର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଶେଷ ଜନ୍ମରେ ଆସୁଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି, ଏହା ହେଉଛି ସର୍ବଶାସ୍ତ୍ର ଶିରୋମଣୀ ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ । ଶ୍ରୀମତ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ । ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ହେଉଛି ଏକ ଭଗବାନଙ୍କର । ଯାହାଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ଦେବତା ହେଉଛ । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସେତେବେଳେ ଆସୁଛି ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଭ୍ରଷ୍ଟ ମତ ଦ୍ୱାରା ପତିତ ହୋଇଯାଉଛ । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ବିକାରୀ ମନୁଷ୍ୟରୁ ନିର୍ବିକାରୀ ଦେବତା କରାଇବା ପାଇଁ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ରହିବେ କିନ୍ତୁ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ । ବ□ମାନ କଳିଯୁଗରେ ସବୁ ଆସୁରୀ ଗୁଣଯୁକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସବୁ ତ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହିଁ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରୀୟ ବୁଦ୍ଧି ତାହା ହେଲା ଆସୁରୀ ବୁଦ୍ଧି । ଏଠାରେ ତୁମ ପାଖରେ ଅଛି ଜ୍ଞାନ, ଦୁନିଆରେ ଭକ୍ତି ରହିଛି । ଜ୍ଞାନ ଓ ଭକ୍ତି ଅଲଗା ଅଲଗା ଅଟେ । ଭକ୍ତିର କେତେ ଢେର ପୁସ୍ତକ ରହିଛି । ଜ୍ଞାନର ତ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ପୁସ୍ତକ । ଏକମାତ୍ର ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କର ପୁସ୍ତକ ମଧ୍ୟ ଏକ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଯିଏ ମଧ୍ୟ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି, ତାଙ୍କର ପୁସ୍ତକ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ବୋଲି କୁହାଯାଏ ।

ପ୍ରଥମ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ହେଉଛି ଗୀତା । ପ୍ରଥମେ ହେଉଛି ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ, ନା କି ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଗୀତା ଦ୍ୱାରା ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଛି । ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ କୃଷ୍ଣ ଦେଇଛନ୍ତି । କେବେ ଦେଇଥିଲେ ? ପରମ୍ପରାରୁ । କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ ତ ଉଲ୍ଲେଖ ନାହିଁ । ତୁମେ ବ□ମାନ ବୁଝୁଛ ଏହି ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହୋଇଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ବାବା ଏବେ ଆମକୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗ କୁହାଯାଉଛି । ଯେଉଁ ଗୀତାରେ ହିଁ କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ବୋଲି ଲେଖାଯାଇଛି । ଏହି ଶତ୍ରୁ ହିଁ ତୁମକୁ ପରାଜିତ କରିଛି । ବାବା ଏହା ଉପରେ ହିଁ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇ ଜଗତ୍‌ଜିତ୍ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ଅବିନାଶୀ ବାବା ବସି ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ବ୍ରହ୍ମା ପୁଣି ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବେହଦର ପିତା । ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା । ତୁମେ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ପଚାରିପାର କି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର

ପିତାଙ୍କ ନାମ କ'ଣ, ତେବେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡିଯିବେ । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର ଏହି ତିନିଜଣଙ୍କର କେହି ପିତା ଥିବେ ନା । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ,ଶଙ୍କର ସୂକ୍ଷ୍ମବତନର ଦେବତା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଉପରେ ଅଛନ୍ତି ଶିବ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଶିବବାବାଙ୍କର ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ରୂପକ ସନ୍ତାନମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ଶରୀର ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି, ଶିବବାବା ତ ସର୍ବଦା ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ପରମପିତା ବୋଲି କହୁଛି । କେତେ ସହଜ କଥା ଅଟେ । ଏହାକୁ ହିଁ ଅଲଫ୍ ଓ ବେ ର ପାଠପଢା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । କିଏ ପଢାଉଛନ୍ତି ? ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ କିଏ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ? କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ଭଗବାନ ବୋଲି କୁହାଯାଉ ନାହିଁ । ସେ ତ ଦେହଧାରୀ, ରାଜମୁକୁଟଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଶିବ ତ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର । ତାଙ୍କ ଉପରେ ତ କୌଣସି ମୁକୁଟ ଆଦି ନାହିଁ । ସେ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ବୀଜରୂପ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟ । ସମସ୍ତ ବୃକ୍ଷର ଆଦି,ମଧ୍ୟ,ଅନ୍ତକୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ଯଦିଓ ତୁମେ ମାଳି ନୁହଁ କିନ୍ତୁ ଜାଣିପାରୁଛ ଯେ ବୀଜ କିପରି ପକାଯାଉଛି, ସେଥିରୁ ବୃକ୍ଷ କିପରି ବାହାରୁଛି । ତାହା ହେଲା ଜଡ ବୀଜ, ଏହା ହେଉଛି ଚୈତନ୍ୟ । ଆତ୍ମାକୁ ଚୈତନ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ତୁମ ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆତ୍ମାଙ୍କ ପାଖରେ ଏ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ଚୈତନ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ଚୈତନ୍ୟ ରଚନା ଅଟେ ।

ସେସବୁ ହେଉଛି ଜଡ ବୀଜ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଜଡ ବୀଜରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଇଏ ତ ହେଉଛନ୍ତି ଚୈତନ୍ୟ ବୀଜରୂପ, ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ବୃକ୍ଷର ଉତ୍□, ପାଳନା, ବିନାଶର ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଏହାଙ୍କଠାରେ ଅଛି । ପୁଣି ନୂଆ ବୃକ୍ଷ କିପରି ଛିଡା ହେଉଛି, ତାହା ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ । ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତରେ ମିଳୁଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବ□ମାନ ଚାରା ଲାଗୁଛି । ଏବେ ତ ସମସ୍ତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା, ବୀଜରୁ ପ୍ରଥମେ ଯେଉଁ ବୀଜ ପତ୍ର ବାହାରିଲା, ସେ କିଏ ଥିଲେ ? ସତ୍ୟଯୁଗର ପ୍ରଥମ ପତ୍ର ତ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯିବ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ନୂଆ ପତ୍ର ଛୋଟ ହୋଇଥାଏ । ଧୀରେ ଧୀରେ ପୁଣି ବଡ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏହି ବୀଜର କେତେ ମହିମା ରହିଛି । ଇଏ ତ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ନା । ଯଦିଓ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମସ୍ଥାପକମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ସେମାନଙ୍କର ମହିମା କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମେ ଦେବତା ହେଉଛ । ତେଣୁ ମୂଳକଥା ହେଲା ଆମକୁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ପରି ହେବାକୁ ହେବ । ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏହି ଚିତ୍ର ନଥିଲେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ କିପରି ଆସିଥାନ୍ତା । ଏହି ଚିତ୍ର ବହୁତ କାମରେ ଆସୁଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏହି ଚିତ୍ର ଗୁଡିକର ପୂଜା ହେଉଛି ଓ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ଯେ ଏହାଙ୍କ ପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏଭଳି ଭାବନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଆମକୁ ଏପରି ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ, ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନ୍ଦିର ଆଦି କେତେ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମନ୍ଦିର କାହାର ହୋଇଥିବ ? ନିଶ୍ଚୟ ଶିବବାବାଙ୍କର ହିଁ ଥିବ । ପୁଣି ତାଙ୍କ ପରେ ତାଙ୍କ ରଚନାଙ୍କର ହେବ । ପ୍ରଥମ ରଚନା ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ଶିବଙ୍କ ପରେ ଏହାଙ୍କର ପୂଜା ଅଧିକ ହେବ । ମାତାମାନେ ଯିଏକି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ପୂଜା ହେଉନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ପଢୁଛନ୍ତି । ବ□ମାନ ତୁମର ପୂଜା ହେଉନାହିଁ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଏବେ ପଢୁଛ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ପାଠପଢି, ଅପାଠୁଆ ହୋଇଯିବ ପୁଣି ତୁମର ପୂଜା ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେଉଛ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ କ'ଣ ବାବା ପଢାଇବାକୁ ଆସିବେ ? ସେଠାରେ କ'ଣ ଏପରି ପାଠ ପଢାଯିବ କି ? ଏହି ପାଠ ପତିତଙ୍କୁ ପାବନ କରିବା ନିମନ୍ତେ ପଢାଯାଉଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ଯିଏ ଏପରି କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ପୂଜା ହେବ ପୁଣି କ୍ରମାନୁସାରେ ଆମର ମଧ୍ୟ ପୂଜା ହେବ । ପୁଣି ତଳକୁ ଖସି-ଖସି ୫ ତ□ର ମଧ୍ୟ ପୂଜା କରିବାରେ ଲାଗିପଡୁଛନ୍ତି । ୫ ତତ୍ତ୍ୱର ପୂଜା ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ଶରୀରର ପୂଜା । ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅଛି ଯେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ସାରା ସୃଷ୍ଟି ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ରାଜ୍ୟ କିପରି ଓ

କେବେ ପାଇଥିଲେ ? ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ତ କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଏହା ପରମ୍ପରାରୁ ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇ ଆସୁଛି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ପରିବ□ିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ଭାରତରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ କହିଦେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ପତିତ ହେବା କାରଣରୁ ନିଜକୁ ଦେବୀ-ଦେବତା କହିବା ଶୋଭା ପାଉନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ କାହିଁ । ଦେବୀ-ଦେବତା ମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଉଚ୍ଚ ଉପାଧି ରଖୁଛନ୍ତି । ପବିତ୍ର ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ପୂଜା କରିବା ସମୟରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ କେହି ପତିତ ବୋଲି ଭାବୁନାହାଁନ୍ତି ।

ଭାରତରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବେ କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ କେତେ ନମସ୍କାର କରିଥାନ୍ତି । କୁମାରମାନଙ୍କୁ ଏତେ କରିନଥା'ନ୍ତି । ପୁରୁଷଙ୍କଠାରୁ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ନମସ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି କାହିଁକି ନା ପ୍ରଥମେ ଏହି ସମୟରେ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ମାତାମାନଙ୍କୁ ମିଳୁଛି । ବାବା ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଜ୍ଞାନର ବଡ ନଦୀ ଅଟନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ନଦୀ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ର ନଦୀ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଅଟେ, ଯାହା କଲିକତା ରାସ୍ତା ଦେଇ ଯାଇ ସାଗରରେ ମିଶିଛି । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ମେଳା ଲାଗୁଛି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏହା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମେଳା ଅଟେ । ତାହା ତ ପାଣିର ନଦୀ, ଯାହାର ନାମ ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ର ରଖିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ବ୍ରହ୍ମକୁ ଈଶ୍ୱର କହିଦେଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମ ପୁତ୍ରକୁ ପବିତ୍ର ଭାବୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଗଙ୍ଗାକୁ ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯାଉନାହିଁ । ଏଠାରେ ଜ୍ଞାନ ସାଗର ଓ ବ୍ରହ୍ମା ନଦୀର ମେଳା ହେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଇଏ ତ ନାରୀ ନୁହେଁ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆଡପସନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପୋଷ୍ୟ କରାଯାଉଛି । ବୁଝିବା ନିମନ୍ତେ ଏହା ବହୁତ ଗୁହ୍ୟ କଥା ଅଟେ ଯାହା ପୁଣି ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ପରେ ମନୁଷ୍ୟ ଏହାର ଆଧାରରେ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ ହାତରେ ଲେଖା ଯାଇଥିବା ଶାସ୍ତ୍ର ଥିଲା, ପରେ ବଡ-ବଡ ମୋଟା ବହି ସବୁ ଛପା ହେଲା । ସଂସ୍କୃତରେ ଶ୍ଳୋକ ଆଦି କିଛି ନଥିଲା । ଏହା ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ସହଜ କଥା ଅଟେ । ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି ପୁଣି ଏହି ଦୁନିଆ ହିଁ ଖଲାସ ହୋଇଯିବ । ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି କିଛି ବି ରହିବ ନାହିଁ । ପୁଣି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ତିଆରି ହେବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପରମ୍ପରାରୁ ପ୍ରଚଳିତ ଅଛି, ଏହାକୁ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାର କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଆଲୋକକୁ ଆସୁଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃ□ିମାର୍ଗ ରହିବ । କଳିଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ଅପବିତ୍ର ପ୍ରବୃ□ିମାର୍ଗୀ ଅଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମା । ପରେ ନିବୃ□ିମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ଯାହାକୁ ସନ୍ନ୍ୟାସ ଧର୍ମ କୁହାଯାଉଛି, ଜଙ୍ଗଲରେ ଯାଇ ରହୁଛନ୍ତି । ତାହା ହେଲା ହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ । ତଥାପି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ତ ରହୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛ । ତୁମକୁ ତ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି ତେଣୁ ତୁମେ କେତେ ନଲେଜଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନବାନ ହେଉଛ । ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ନାହିଁ । ତାହା ତ ହେଉଛି ମାୟାର ଜ୍ଞାନ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବିନାଶ ହେଉଛି । ସେମାନେ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଯାଇ ପରୀକ୍ଷଣ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମ ପାଇଁ ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ଏସବୁ ହେଲା ମାୟାର ଆଡମ୍ବର । ବହୁତ ଶୋ କରୁଛନ୍ତି । ଅତି ସୂକ୍ଷ୍ମତାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ଯେ କି କିଛି କମାଲ କରି ଦେଖାଇବେ । ବହୁତ କମାଲ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପୁଣି କ୍ଷତି ହୋଇଯାଉଛି । ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ବିନାଶର ହିଁ ଚିନ୍ତନ ଆସୁଛି । କ'ଣ-କ'ଣ ସବୁ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ନିର୍ମାଣକାରୀ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିନାଶ ହେବ । ପରୀକ୍ଷା ମଧ୍ୟ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । କାହାଣୀ ଅଛି ଦୁଇ ବିଲେଇ ଲଢିଲେ ଲହୁଣୀ ତୃତୀୟ ଜଣଙ୍କ ଖାଇଦେଲା । କାହାଣୀ ତ ଛୋଟ କିନ୍ତୁ ଖେଳ କେତେ ବଡ ଅଟେ । ଏଇମାନଙ୍କର ହିଁ ନାମବାଲା ହେଉଛି । ଏଇମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିନାଶ ନିର୍ଦ୍ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଛି । କେହି ଜଣେ ତ ନିମି□ ହେବେ ନା । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଲୋକେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏ ଦୁନିଆ ଦିନେ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଆମେ ନଥିଲୁ । ଇସ୍‌ଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ନଥିଲେ ତଥାପି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍ ମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି

ଭଲ ଅଟେ । ଭାରତବାସୀ କହୁଛନ୍ତି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଥିଲା ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧୁ ହେଲେ ନା । ବାବା ଭାରତକୁ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଅତି ବୁଦ୍ଧିହୀନ ଅଟନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମହାନରୁ ମହାନ ବୁଦ୍ଧିମାନ କରାଉଛନ୍ତି । ତଥାପି ମନେ ରହିଲେ ହେଲା ।

ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କେତେ ସହଜ କରି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେ ସୁନାର ବାସନ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯିବ ତେବେ ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ଭଲ ହେବ । ୟାଦର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପାପ କଟିବ । ମୁରଲୀ ନ ଶୁଣିଲେ ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଉଡିଯାଇଥାଏ । ବାବା ତ ଦୟାର ସାଗର ହୋଇଥିବାରୁ ଉନ୍ନତିର ହିଁ ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି । ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଇ ଚାଲିବେ । ଆଚ୍ଛା, ଆଜି ଭୋଗ ଲାଗିବ, ଭୋଗ ଲଗାଇ ତୁରନ୍ତ ଆସିବାକୁ ହେବ । ବାକି ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଯାଇ ଦେବୀ-ଦେବତା ଆଦିଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବା ଏସବୁ ଫାଲତୁରେ ସମୟ ନଷ୍ଟ । ଏସବୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ବୁଦ୍ଧି ଆବଶ୍ୟକ । ବାବା ଏହି ରଥ ଦ୍ୱାରା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ମୁଁ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ତୁମର ପିତା ଅଟେ । ତୁମ ସହିତ ଖାଇବୁ..... ତୁମ ସହିତ ବସିବୁ.... ଏହା ଏହି ସାକାର ଦୁନିଆର କଥା ଅଟେ । ଉପରେ ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ କିପରି ହେବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଶିବବାବା ଏହି ଦାଦାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଆମକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀରୁ ନିର୍ବିକାରୀ କରାଇବା ପାଇଁ ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଏହି ନିଶ୍ଚୟର ସହିତ ବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ । ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗୁଣବାନ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ବୁଦ୍ଧିକୁ ସୁନାର ପାତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନକୁ ସଦାସର୍ବଦା କାୟମ ରଖିବା ପାଇଁ ମୁରଲୀ ନିଶ୍ଚୟ ପଢିବା ଅଥବା ଶୁଣିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଶାରୀରୀକ ବ୍ୟାଧିଗୁଡିକର ଚିନ୍ତନରୁ ମୁକ୍ତ ରହି ଜ୍ଞାନ ଚିନ୍ତନ କରୁଥିବା ଶୁଭଚିନ୍ତକ ହୁଅ ।

ଗୋଟିଏ ହେଲା ଶାରୀରୀକ ବ୍ୟାଧି ଅର୍ଥାତ୍ ରୋଗ ଆସିବା ଏବଂ ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା ହେଲା ରୋଗ ବ୍ୟାଧି କାରଣରୁ ହଲ୍‌ଚଲ୍ ହୋଇଯିବା । ବ୍ୟାଧି ଆସିବା ତ ପୂର୍ବ ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ କିନ୍ତୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ଥିତି ହଲଚଲ୍ ହୋଇଯିବା- ଏହା ବନ୍ଧନଯୁକ୍ତ ହେବାର ଲକ୍ଷଣ । ଯେଉଁମାନେ ଶାରୀରୀକ ବ୍ୟାଧିର ଚିନ୍ତନରୁ ମୁକ୍ତ ରହି ସ୍ୱଚିନ୍ତନ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଚିନ୍ତନ କରିଥା'ନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଶୁଭଚିନ୍ତକ ଅଟନ୍ତି କାରଣ ପ୍ରକୃତିର ଚିନ୍ତନ ଅଧିକ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାହା ଚିନ୍ତାର ରୂପ ଧାରଣ କରିନିଏ ତେଣୁ ଏହି ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ହିଁ କର୍ମାତୀତ ସ୍ଥିତି କୁହାଯାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସ୍ନେହର ଶକ୍ତି ସମସ୍ୟା ରୂପୀ ପାହାଡକୁ ପାଣି ଭଳି ହାଲୁକା କରିଦିଏ ।